DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

VERSCHIJNT OM DE VEERTIEN DAGEN

UITGAVE NENASU

1 September 1942
(Herfstmaand)
2e Jaargang No 16

Het oude hek

Foto: I. P. & R. S. - c.

Dit manneke wordt een man!

Het is goed dat tijdig te bedenken. De eerste schooljaren vliegen voorbij en dan staat U voor de keus: doorleeren of naar een baas. U zult als het even kan altijd het eerste kiezen, want ook Uw jongen heeft recht op de plaats in de maatschappij die overeenkomt met zijn aanleg. Sluit tijdig een verzekering bij „De Centrale" — de maatschappij voor werkend Nederland. De kleine zorgen die de geregelde betaling van een bescheiden premie met zich brengt, zullen wèl besteed blijken en de keuze die ge voor de toekomst van Uw kind moet doen, vergemakkelijken. Bespreekt U eens met onzen agent welke mogelijkheden de tarieven van „De Centrale" bieden. Zijn advies is geheel vrijblijvend.

OP TIJD VOORKOMT SPIJT.

„DE CENTRALE"

— *Solide* — *Coulant* —

VERZEKERT WERKEND NEDERLAND

DE CENTRALE ARBEIDERS-LEVENSVERZEKERING RIJNSTRAAT 28 DEN HAAG

Smit

DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

Verschijnt om de veertien dagen - Uitgave Nenasu, Utrecht

Verantwoordelijk redactrice: A. W. te Luij, Zeestraat 76, Den Haag, telefoon 182440
Adm. Postbus 58, Utrecht, telefoon 15927 - Druk J. v. Boekhoven, Begijnehof 7, Utrecht

1 September 1942 (Herfstmaand)
2e Jaargang - No. 16

Abonnementsprijs:
f 1.30 per half jaar, f 2.60 per jaar bij vooruitbetaling op giro 207915 ten name van Volk en Vaderland, Utrecht (met vermelding Vrouwenblad)

Losse nummers bij Nenasu, Postbus 58, Utrecht
Prijs 10 cent inclusief porto

Advertentie-tarieven verkrijgbaar bij „Nenasu" of bij onzen vertegenwoordiger R. Dietrich, Deventerschestr. 26, Scheveningen, tel. 554681, Den Haag

VRIJWILLIGERS VOOR!

Het leven kan iemand op verschillende manieren aanzetten tot het verrichten van een daad. De eenvoudigste manier en tevens de mooiste is, wanneer men — omdat men het graag doet — geheel uit eigen beweging een taak op zich neemt. Ook brengt ons al datgene wat wij verrichten om er anderen een vreugde mee te bereiden bevrediging.
Doch slechts een klein gedeelte van onzen arbeid wordt verricht tot vreugde van ons en anderen. Boven de dagelijksche dingen die wij te doen hebben, staat het gebod „Plicht" geschreven! Van kind af aan voedt het leven ons op tot de gewetensvolle vervulling onzer plichten zonder daarbij rekening te houden met het al dan niet vervullen van deze plichten met geheel ons hart.
Er staat echter naast deze beide — iets doen uit plichtsbesef of iets doen uit vreugde — nog iets anders: de vrijwilligheid. Het begrip „vrijwillig" gaat in het leven van den enkeling en van een geheel volk een groote rol spelen wanneer de uiterlijke omstandigheden den inzet van den geheelen mensch opeischen.
Het vrijwillig iets verrichten leeft geheel volgens eigen wetten: de èchte vrijwilligheid is een waardevolle karaktereigenschap. Slechts zij bezitten deze eigenschap, die innerlijk standvastig zijn en de moreele wet in zich omdragen en zonder omzien aan die wet beantwoorden.
Er zijn menschen, die deze vrijwilligheid als domheid betitelen. Wie vrijwillig een taak op zich neemt en die vervult, doet dit niet om zichzelf of anderen eens een pleiziertje te doen, hij doet het niet uit eigenbelang, ook niet om zijn plicht in de gewone beteekenis van dien zin te vervullen. — hij die vrijwillig handelt, geeft gehoor aan een hooger iets, aan een hoogere plicht. Wat vrijwilligheid in het diepst van het wezen is, zal men eerst daar ontdekken, waar het leven zijn groote en ernstige eischen stelt.
Wij kijken maar eens naar den frontsoldaat; wanneer er voor een gevaarlijke verkenning in de vijandelijke linies vrijwilligers worden opgeroepen, of wanneer uit landen, die op dat oogenblik ver van het oorlogsterrein verwijderd liggen, vrijwilligers naar de fronten trekken, dàn pas zal men er iets van gaan begrijpen wàt eigenlijk die vrijwilligheid is. Het doet den enkeling werkelijk geen genoegen om den oorlog in te gaan, want hij offert daardoor zijn rustig bestaantje op, zijn gezondheid misschien, ja zelfs ook zijn leven. Hij doet het ook niet om persoonlijke belangen. Neen, hij dient door zijn geheel vrijwillig besluit de Idee.

Teekening: van Altena - c.

Hoe gezonder een Volk in zijn denken en doen is, des te daadkrachtiger zal het arbeiden aan zijn toekomst en hoe langer hoe meer zal het dan de vrijwilligheid tot richtsnoer kiezen. Daarnaar zal dan ook de arbeid van den enkeling worden gemeten. Vele dingen doen wij heden ten dage vrijwillig en dit feit zal voor ons een toetssteen zijn van onze volksche kracht en ons ideaal. Zoolang wij ertoe bereid zijn tot het vrijwillig verrichten van daden, zoolang wij vrijwillig offers willen brengen en vrijwillig meer verplichtingen op onze schouders nemen dan ons worden opgelegd en dit alles doen zonder ons daarbij af te vragen of onze buurman dit nu óók wel doet, zoolang zal er een hechte band zijn tusschen ons en de gemeenschap. En geen macht van buitenaf zal dezen band kunnen verbreken. Zoolang wij vrijwillig iets doen willen en kunnen, zoolang hebben wij een toekomst voor ons!
Aan de groote ethische waarden van het leven heeft ook de vrouw een gelijk aandeel als de man. Ook van haar eischt het grootsche wereldgebeuren menigmaal een bekentenis tot de vrijwilligheid. Of ze nu meehelpt aan de gemeenschapstaak van het thuisfront, of dat zij zonder morren en klagen de beperkingen, welke een oorlog nu eenmaal met zich brengt, aanvaardt en dagelijks in opgewektheid haar huishoudelijke bezigheden verricht, het komt op het zelfde neer en beteekent in beide gevallen het afstand doen van velerlei geriefelijkheden.
Men moet daarom niet denken, dat alleen door groote militaire opgaven in het aangezicht der openbaarheid deze vrijwilligheid kan worden beoefend. Ook in de ontelbare kleine dingen van alledag kan een vrouw zich richten naar deze hoogere waarde. Het gaat hier dus niet alleen om de vrijwilligheid welke zichtbaar naar buiten treedt. Ook de vrijwilligheid in het verborgene, die van het hart, is de bouwsteen van de toekomst.

LYDIA REIMER

VRIJHEID

door A. DE WILDE—JONGES.

Teekening: van Altena - c.

Met een slag viel de buitendeur dicht en Bob van Zanten stond op straat. Het was toch moeilijker dan hij verwacht had, maar nu was dan ook alles geregeld en over een maand, misschien wel eerder, was hun scheiding wel uitgesproken en kon elk van hen, Elly en hij, hun eigen weg gaan. En dat was ook beter, vond Bob, want zoo was het toch ook niets, altijd en eeuwig weer het zelfde gezeur. Wat hij wilde, wilde Elly niet en omgekeerd en 't gevolg was altijd weer mokken tegen elkander, steeds dezelfde verwijten. Neen, hij had er nu genoeg van; hij bedankte er voor, altijd als een brave huisvader thuis te zitten; al was het dan ook nòg zoo gezellig in hun huiskamer, hij wilde er wel eens uit ook, naar een bioscoop of café, of iets dergelijks, niet altijd thuis zitten met hun vaste kaartavondjes, steeds dezelfde gezichten te zien. Neen, neen en nogmaals neen, hij was nog jong, wilde genieten, niet uitdrogen.

En als hij Elly voorstelde om mee te gaan naar een schouwburg of zoo, kwam altijd vast haar antwoord: „Maar, Bob, de kinderen dan, die kunnen toch niet alleen blijven en je weet, dat ik een vreemde hulp nu eenmaal niet vertrouw. Ze zijn nog te klein. Maar, jongen, ga jij alleen, heusch, ik gun je graag een verzetje, maar verg niet van mij, dat ik mee ga; ik zou mij toch niet amuseeren. Mijn plaats is hier. Vraag me dit nu niet weer; je weet, dat ik het niet doe."

En dan volgde een scène en daarop een stilte, die nog erger was dan de ruzie, tot 't bedtijd werd en ieder van hun, zonder nog een woord te zeggen, probeerde te slapen, wat geen van beiden de eerste uren gelukte.

Elly voelde zich ongelukkig, omdat ze begreep, dat of vandaag of morgen, iets zou gebeuren, waardoor de kloof, die reeds bestond, niet meer te overbruggen viel en Bob vond, dat hij bij zijn vrouw maar weinig steun vond en beschouwde het als een soort koppigheid, dat zij niet mee wilde. De kinderen konden toch best eens één of twee avonden onder toezicht van een betaalde hulp blijven; er waren toch meer gehuwde menschen, die wel eens uitgingen en het ging toch goed. Maar bij hen kon zoo iets nooit, 't bestond gewoon niet.

En in Bobs brein begon 't idee wortel te schieten, dat Elly en hij niet bij elkaar pasten; hij was zelfs geneigd te gelooven, dat zijn vrouw niet meer van hem hield. Totdat Bob een besluit had genomen: hij zou Elly het voorstel doen om te scheiden; ja, dit was de eenige oplossing vond hij.

En 's avonds, toen de kinderen naar bed waren, zei Bob:

„Zeg . . . eh . . . Elly, wil je eens rustig hier komen zitten, ik wilde eens met je praten.

Zij schrok, keek haar man aan en begreep. Hij wilde met haar praten; misschien was 't tot hem doorgedrongen, dacht ze, dat 't zoo niet ging; dat ze elkaar weer, net als vroeger, met raad en daad bij zouden moeten staan. Dat ze elkaar weer zouden begrijpen en de huiselijke intimiteit weer zouden voelen als een oord, waar ze veilig waren, beschut tegen elken druk van buiten af.

Ze voelde weer eenige hoop; misschien kon toch nog alles goed worden. Ze hadden het altijd zoo goed gehad en Bob zou toch wel begrepen hebben, dat zij ook wel eens verlangde naar iets anders, maar de kinderen waren er: ze zijn nog zoo klein, Rietje pas twee jaar en Wim vier. Die liet je toch niet alleen om zelf uit te gaan en te genieten. Neen, dat zou niemand doen, die van zijn kinderen hield. Dat kon volgens haar geen amusement zijn; geen seconde zou ze rust hebben, laat staan pleizier.

En dat zou nu toch ook tot Bob doorgedrongen zijn; hij zou zijn tekortkomingen van de laatste jaren ingezien hebben en wilde nu met haar spreken, om haar dit te zeggen. En dan werd alles weer als voorheen.

En met een onbewusten glimlach op haar gezicht, zei ze:

„Ja, Bob, ik ben zoo klaar, nog even thee zetten en dan kan je over me beschikken en me alles zeggen, wat er op je hart ligt." Toen Elly zich tegenover haar man geplaatst had, was Bob niet zoo zeker meer van zijn zaak; zou zij het niet begrijpen, dacht hij en zocht naar woorden. Maar 't lesje, dat hij van buiten geleerd had en dat volgens hem zoo gemakkelijk zou zijn om af te draaien, ging hem niet af. Dat zij nu ook niets vraagt of zegt, dacht Bob, maar Elly zat stil voor zich uit te kijken, hoopvol en bevreesd, en vroeg zich af, wat Bob wel te zeggen zou hebben en waarom of hij nu niet begon.

Plotseling begon Bob te spreken, snel achter elkaar; noemde al zijn vermeende grieven op en kwam eindelijk met het scheidingsplan voor den dag. „Vind je dit ook niet de beste oplossing, Elly?"

Elly zei niets, voelde al 't bloed uit haar gezicht wegtrekken, keek haar man aan, stond langzaam op en zei zoo kalm mogelijk: „Bob, als je denkt, dat dit de oplossing moet zijn, regel jij dan alles maar, zooals je het zelf wilt, maar spaar mij voor een scheiding, denk aan onze kinderen. Dit wil ik je alleen maar zeggen."
Ze ging naar boven, naar de bedjes van haar twee lievelingen en schreide al haar leed uit. Neen, dit had ze niet verwacht, maar ze moest sterk zijn, wilde ze haar man terug winnen. Ze kon niet gelooven, dat Bob vroeg of laat niet zou terugkeeren bij de kinderen, in zijn goed en gezellig huis. Dat kon niet waar zijn.

Zoo stond Bob dan op straat en ging naar het pension, waar hij gehuurd had. Neen, het viel toch niet mee, om alles achter te laten, wat je eerst gezamenlijk had opgebouwd en dan de kinderen, zou hij daar buiten kunnen? Hij zou ze eens in de maand zien, waren ze overeengekomen, maar een maand duurt zoo lang. Enfin, hij had het gewild en Elly schijnbaar ook, want ze had geen woord gezegd en geen traan gelaten; ze had het misschien in haar hart al lang gewild. En zoo had Bob zijn lang begeerde vrijheid terug en kon hij doen en laten wat hij wilde.

Drie weken waren er voorbij gegaan en Bob liep met zijn ziel onder zijn arm in den druilerigen avond te slenteren en liep bewust of onbewust den kant uit van zijn huis.
Zijn vrijheid was hem tegengevallen; 't caféleven stond hem tegen; zijn kamers waren koud en ongezellig; geen vriendelijk gelaat, dat hem verwelkomde; geen kinderhandje, dat hem werd toegestoken; geen kinderarmpjes meer rond zijn nek en het spook van al deze gemiste dingen sloop in zijn hart.
En Bob van Zanten voelde zich eenzaam en de tranen, die hij bij Elly niet gezien had, drupten langzaam één voor één op zijn jas neer.
Toen hij zijn huis bereikt had, bleef hij aan den overkant staan en keek naar binnen. De gordijnen waren nog niet gesloten en toen Bob Wimmie voor 't raam zag staan, was zijn besluit genomen. Hij moest zijn kinderen weer zien, even zien, even weer aanraken en als Elly zou wenschen, dat hij weer wegging, zou hij gaan.
Hij had dit toch vrijwillig opgegeven; nu moest hij maar verder leven zonder al deze schatten, die hij nooit naar waarde had weten vast te houden.
Toen hij aangebeld had en Elly zelf opendeed met Rietje op haar arm, begon ze te lachen, stak hem haar hand toe, en zei: „Daar is Pappie, kom maar gauw binnen, foei wat een vies weer."
Toen de kinderen naar bed gebracht waren, zei Bob: „Elly, kom eens bij mij zitten, ik wil graag eens met je praten."
„Ja, jongen, even, ik zal eerst voor ons beidjes thee zetten en mocht je er dan nog behoefte aan hebben te spreken, doe 't dan, maar Bob, dit wil ik je wel zeggen, maak 't voor je zelf niet moeilijker dan 't al reeds is geweest. Als je je plaats weer wilt innemen, dan maak je ons alle drie zielsgelukkig."
Bob en Elly keken elkaar diep in de oogen en er waren geen woorden meer noodig, om 't leed, 't verlangen en 't begrijpen, dat zoo vele jaren zoek was geweest, bij elkaar terug te vinden.

DRAAGT *toch* *Uw* INSIGNE

Het is treurig maar waar! Nog maar al te velen meenen, dat zij zich den tijd veroorloven kunnen zonder insigne rond te stappen. Wij hebben het niet over hen, die eens een keertje om een zeer geldige reden het insigne af moeten doen — we hebben het over hen, die het uit gemakzucht niet dragen.
Wij drukken onderstaand de verzuchting hierover af van een onzer kameraadskes, kam.ske J. E. van Vloten te Den Haag, die haar meening hierover niet onder stoelen of banken steekt:
Hoewel het mij bekend was, dat tijdens de vacanties zeer vele kameraadskes in Gelderland vertoefden, zag ik er maar weinig — althans wanneer ik op de insignes had moeten afgaan. Een der mij bekende kameraadskes, die ik hierop opmerkzaam maakte, zeide mij, dat de meeste kameraadskes het met het oog op de buitenstaanders gedurende die vacanties beter vonden geen insigne te dragen. Zelfs ontmoette ik een kameraad, die de opmerking maakte „dat hij gedurende zijn vacantie eens geheel buiten de politiek wilde staan" en daarom zijn insigne niet droeg.
Bij mijn vertrek uit Gelderland mocht ik toch nog een prettige ervaring opdoen en wel de volgende: Toen ik mijn koffers afgaf aan de conductrice van een Geldersche bus, hoorde ik bij het instappen ineens een krachtig „Hou Zee, kameraadske!" Ik keek toen in het frissche lachende gezicht van de conductrice. Op haar uniform prijkte, goed zichtbaar, ons insigne. En de bus was stampvol! Bij de volgende halte stapte er een kameraad in en er ontspon zich een gesprek tusschen hem en ons kameraadske-conductrice. Hij vroeg haar of er nog meer conductrices lid van de N.S.B. waren, waarop zij ontkennend antwoordde; ook onder de bestuurders waren geen leden onzer Beweging. Zij werd dan ook door haar collega's genegeerd. Desondanks hield ze dapper stand en kwam ten volle voor haar overtuiging uit. Mijns inziens zal haar menige fooi ontgaan, wanneer de reizigers het insigne op haar uniform zien...!
Hulde aan dit dappere kameraadske!
Wij, van onzen kant, zouden er dit nog aan toe willen voegen: laten zij, die uit gemakzucht hun insigne niet willen dragen, eens denken aan onze kameraden aan het front! Zij trekken ook niet, wanneer zij eens verlof hebben, uit gemakzucht hun uniform uit!
En denkt U, kameraadskes, eens aan de conductrice, die dag-in dag-uit heel alleen staat te midden van de haar onvriendelijk gezinde collega's en reizigers!

VERZORGD UITERLIJK

Als ze eenmaal getrouwd zijn, denken vele vrouwen, behoeven ze niet meer zooveel zorg te besteden aan haar uiterlijk dan ze dat voorheen deden.

Jeugd en gratie Foto: I. P. & R. S.-O.

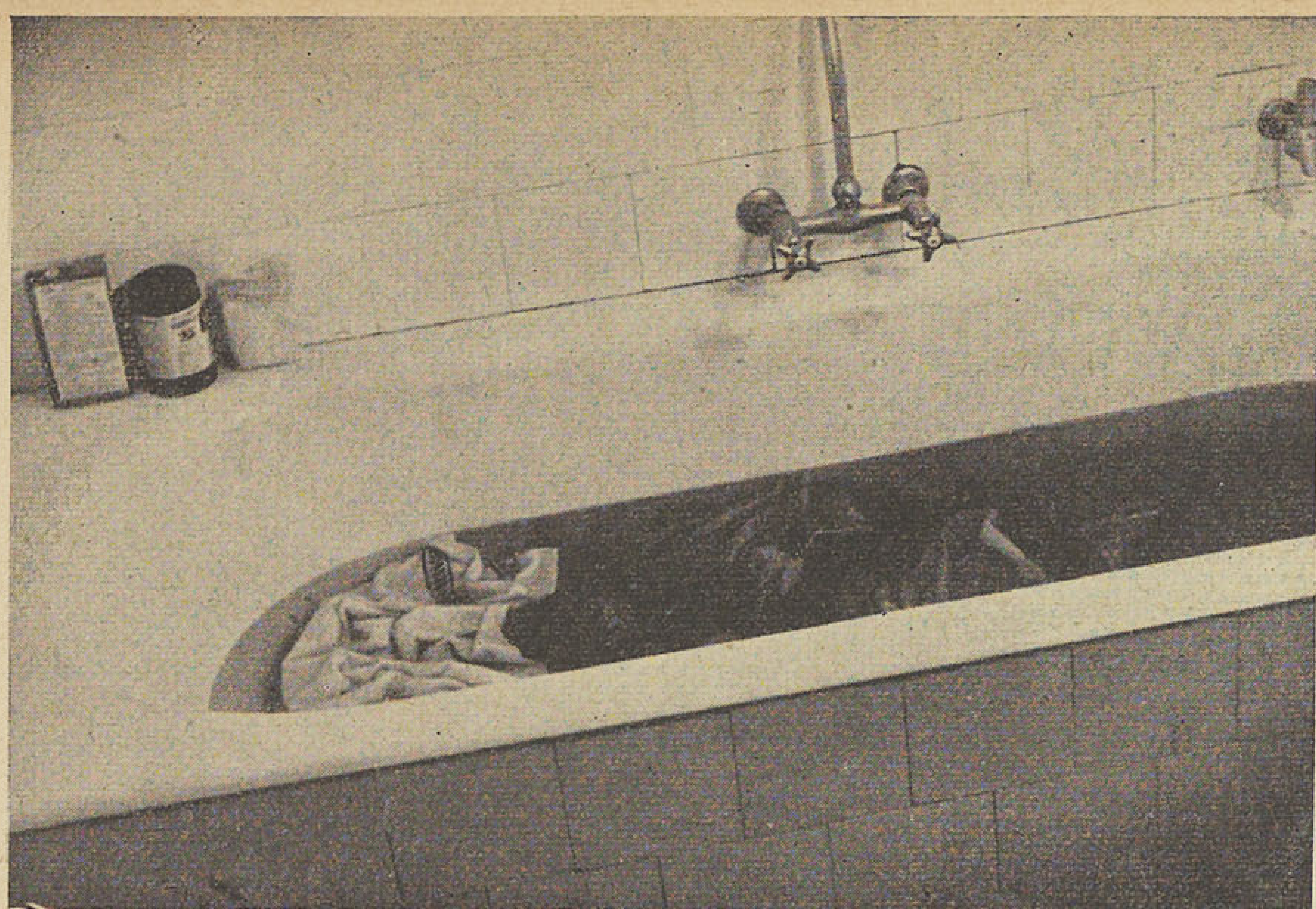
Dat is een zeer verkeerde gedachtengang. Want het uiterlijk van de huisvrouw en moeder draagt veel tot de sfeer van het gezin bij. De moeder vooral moet steeds en te allen tijde het voorbeeld zijn voor haar kinderen. Als moeder op de kinderen moppert, dat deze er slordig bij loopen, dat zij geen acht op hun kleeren slaan en er niet voor zorgen, dat zij netjes gekamd en gewasschen aan tafel verschijnen, dan moet de moeder er eerst voor zorgen, dat zij er ook goed uitziet. Het is geen goed voorbeeld voor de kinderen als moeder met slordig haar rondloopt, als ze een jurk draagt waarvan alle naden los zijn, als haar schortband met een speld zit vastgestoken, als ze met afgezakte kousen rondloopt. Zegt U vooral niet : ze heeft geen tijd om zich netjes te houden, want daarvoor is er altijd gelegenheid en als de tijd er niet is, dan moet die gemaakt worden. Er zijn vrouwen, die de onfrissche gewoonte hebben des morgens half aangekleed aan het ontbijt te verschijnen. Ze heeft in haar haren nog de papillotten, ze heeft zich soms nog niet eens gewasschen. Die vrouwen staan altijd klaar met den dooddoener : als de kinderen eerst maar naar school zijn en mijn man naar het werk, dan kom ik wel aan de beurt. Zij ziet echter over het hoofd, dat haar onverzorgde uiterlijk aan de ontbijttafel èn bij haar man èn bij de kinderen aan het begin van den dag al — zij het dan misschien ook onbewust — een onprettige sfeer brengt. Het is heusch veel prettiger voor den echtgenoot wanneer hij 's morgens aan den arbeid kan gaan met het beeld van een frissche en verzorgde vrouw voor zich.

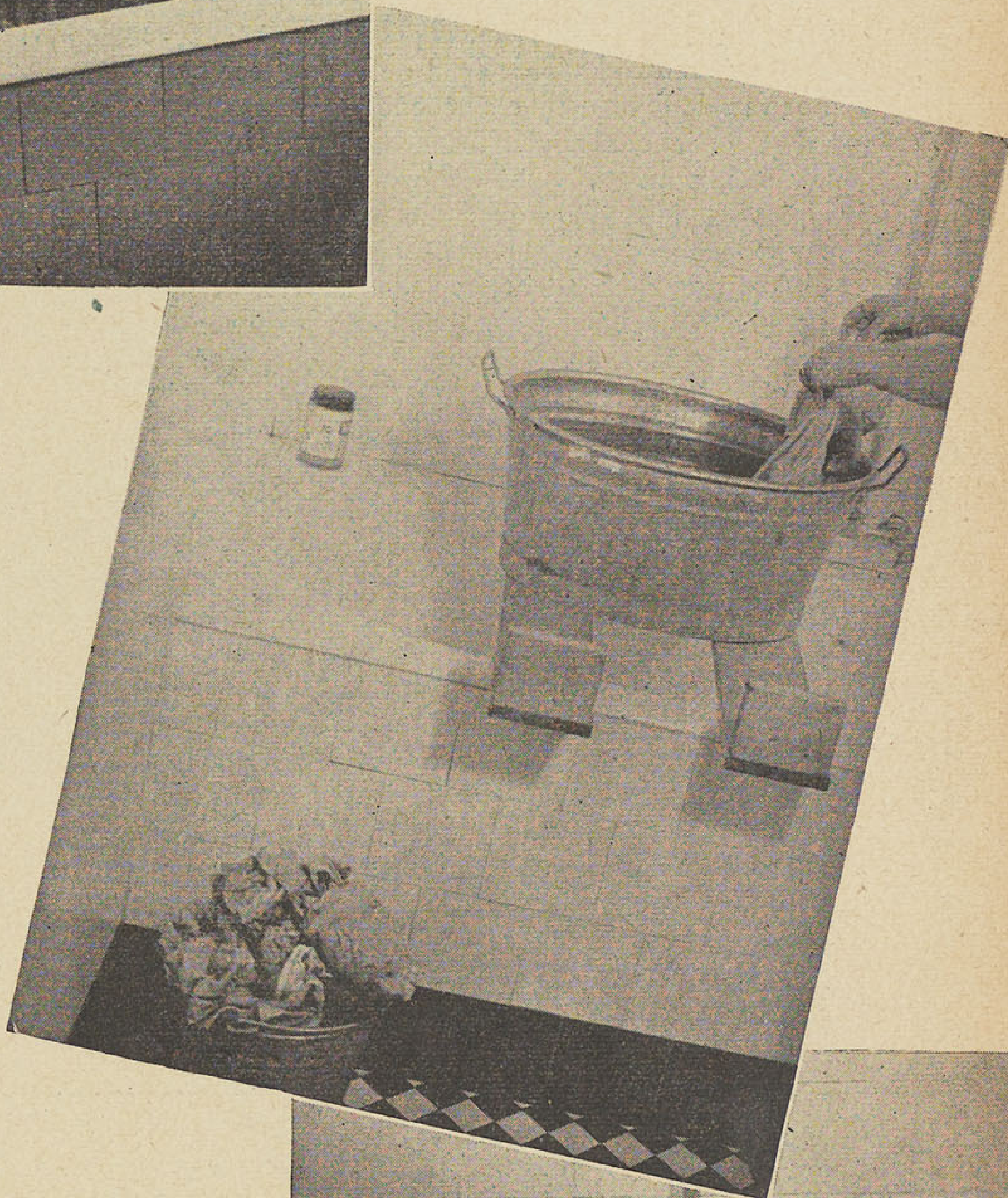
Kinderen zijn goede opmerkers en weldra zullen zij dan een vergelijking gaan trekken tusschen de verzorgde moeder van hun vriendje en hun eigen moeder, die er altijd zoo slordig bijloopt en het alleen noodig vindt „zich mooi te maken" als ze op visite gaat. In de eerste plaats behoort een vrouw zich in de allereerste plaats voor haar man en kinderen mooi te maken! Het is opmerkelijk hoe trotsch jonge dochters en de aankomende jonge man op moeder zijn, die er nog zoo jong en verzorgd uitziet! Hoe fijn hij het vindt haar aan zijn vrienden voor te stellen.

Geld is hiervoor allerminst noodig. Het is heusch niet noodzakelijk, dat U met dure toiletten geurt, dat U Uw heil zoekt in allerlei dure schoonheidsmiddeltjes. Orde en netheid, goede verzorging van het lichaam, de handen en het gelaat, veel buitenlucht, beweging, wandelen, dàt zijn de eerste vereischten om er goed uit te zien. U behoeft geen slaaf te worden van Uw eigen lichaam, maar U mag het evenmin verwaarloozen. Want onze leuze is : een gezonde geest in een gezond lichaam!

Opmerkelijk is het ook hoezeer de geest zich op een goed verzorgd uiterlijk instelt. U zult eens ondervinden hoe prettig U zich gevoelt als U een keurig verzorgde vrouw vanuit den spiegel tegenlacht. Als U direct al 's morgens bij het opstaan er voor zorgt, dat Uw haar goed gekamd en geborsteld is, dat Uw huishoudjurk er schoon gewasschen en gestreken uitziet, als U een leuk frisch schortje voordoet en U nou eens niet den heelen dag rondsjouwt op die afgetrapte pantoffeltjes — die bovendien slecht zijn voor Uw voeten en waarop U doodmoe wordt! Dan gaat U met veel meer vreugde aan Uw dagelijkschen arbeid. En als dan alles aan kant is in de huishouding en U heeft zich in een eenvoudig, maar stemmig, middagjurkje gestoken en wacht zoo de kinderen achter het theeblad op, dan brengt U sfeer in huis.

En sfeer in huis is iets dat onmisbaar is tot den opbouw van een harmonisch gezin! te L.

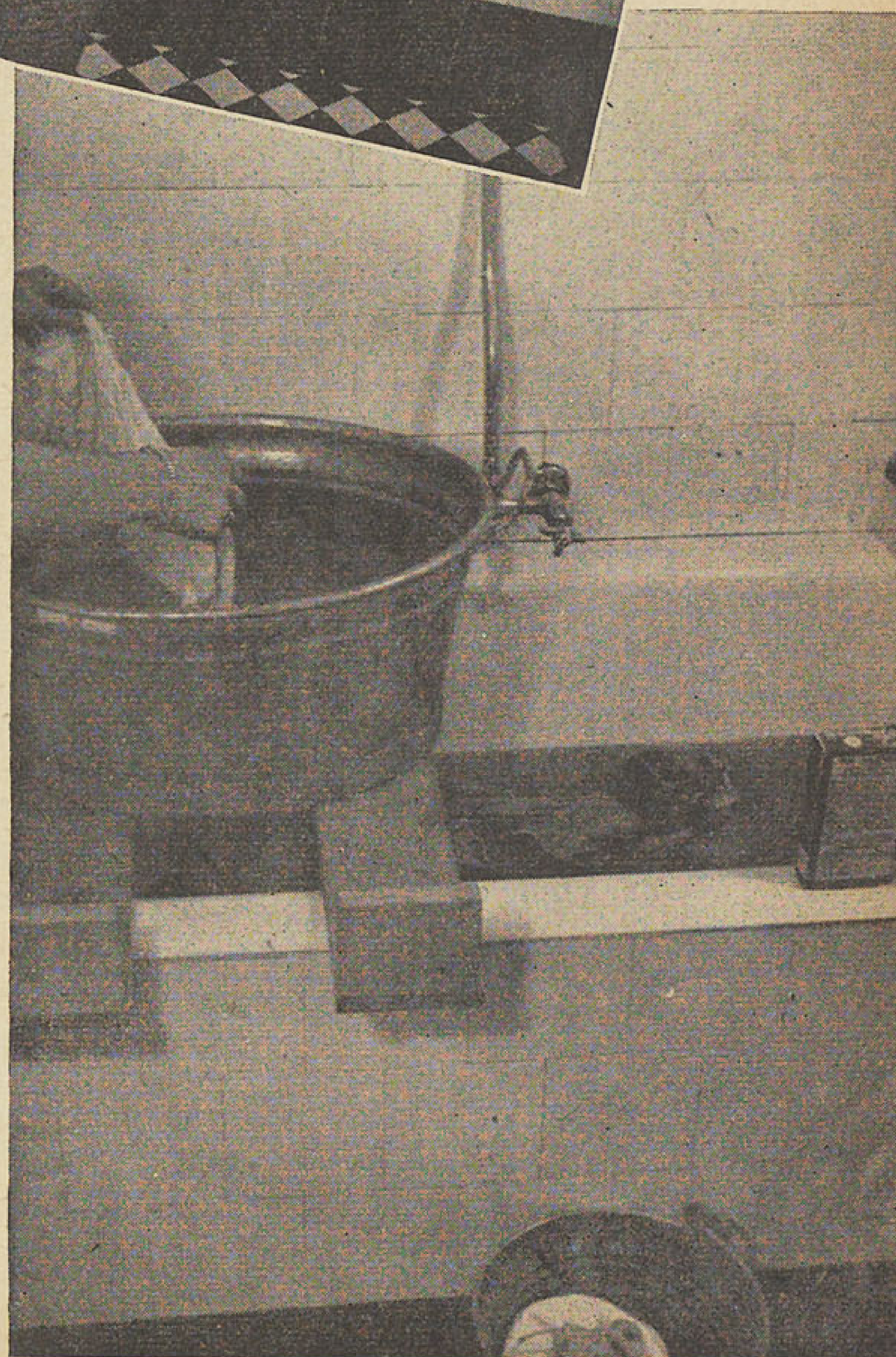

SPOELEN

is het halve werk!

Zeep kost ons momenteel heel wat hoofdbrekens. En daarom geven wij U hier een paar wenken hoe U kunt wasschen met zoo weinig mogelijk zeep.
Dit artikeltje is meer speciaal bestemd voor haar die over een badkamer beschikken.
U richt deze n.l. nu en dan als waschhok in.
Het goed wordt natuurlijk eerst goed geweekt, d.w.z. lang en in lauw water. Als het zoo 24 uur geweekt heeft, spoelen we eerst.
We leggen 2 planken over het bad, zetten daarop een teil en wringen het goed eerst flink uit boven het bad, waarna we het goed in de teil heen en weer bewegen. Laat het bad nooit leeg loopen terwijl het goed er nog in ligt, want anders blijft het vuil in de wasch.
Het goed dat gespoeld is doen we even in een daarvoor bestemden emmer. Nu laten we het bad leegloopen, de teil met het vuile spoelwater leegen we eveneens en vullen haar opnieuw met schoon water. Ook nu spoelen we weer goed uit, en letten er op dat de wasch gesorteerd wordt, witgoed, bontgoed en lijfgoed.
Als U nu gaat wasschen, zult U zien hoeveel zeep U dit bespaart.
Het is een vervelend werk en het duurt lang, maar U spaart Uw goederen op deze wijze, doordat ze niet met een of ander bijtend middel behoeven te worden uitgekookt.

Foto's: I. P. & R. S.-van Suchtelen - c.

Lichaamsoefeningen VOOR IEDERE VROUW

Teekeningen: van Altena - c.

Den laatsten tijd wordt er al meer en meer over het nut van de lichamelijke opvoeding geschreven. Toch zijn nog lang niet al onze vrouwen overtuigd van dat nut, want anders zou er wel meer belangstelling zijn voor de gymnastiekcursussen der N.S.V.O.
De lichaamsoefeningen zijn noodzakelijk om gezond en krachtig te worden en te blijven naar lichaam en geest. Wij hebben vele werkende vrouwen onder onze leden, zoowel op kantoor, in de fabriek, in de huishouding als op het land.
De lichamelijke arbeid die zij daarbij verrichten is veelal nihil of eenzijdig en veroorzaakt heel vaak blijvende afwijkingen als scheeve of kromme ruggen, voorovergebogen houdingen, borstkas vernauwingen, doorgezakte voeten e.a. met alle onaangename gevolgen daarvan.
Beoefent daarom lichaamsoefeningen en de beroepsafwijkingen zullen verminderen en zelfs verdwijnen!
De lichamelijke oefening oefent niet uitsluitend ons lichaam en verfraait onze houding en gang! Neen, ook de geestelijke waarde is zeer groot. Eigenschappen als kameraadschap, gemeenschapszin, offervaardigheid e.a. worden juist bij de lichamelijke oefeningen ontwikkeld en aangekweekt. Daarom spreken wij ook van lichamelijke opvoeding, omdat wij zoowel den geest als het lichaam opvoeden.
En nu nog een opmerking meer speciaal voor de moeders. Ook U kunt de regelmatige lichamelijke opvoeding niet missen! Juist U, die zoo'n grootsche taak van opvoedster hebt te vervullen, moet op tijd Uw ontspanning hebben. En welke ontspanning is dan nuttiger en aangenamer dan de lichamelijke oefening?
Lichaamsoefening geeft enorm goeden invloed op de ontwikkeling van alle organen! Lichaamsoefening maakt U jong! Lichaamsoefening geeft levensvreugd! Lichaamsoefening, *zelf* bedreven, zal U beter doen inzien hoe nuttig het is voor Uw kinderen, zoowel lichamelijk als geestelijk!
Nu moet men niet zeggen ik heb 's avonds geen tijd, of „ik ben 's avonds te moe, òf 's middags moet ik winkelen, enz. U moet er tijd voor maken, aangezien het een volksbelang is! Indien U wilt, kunt U ook heusch dat ééne uurtje in de week er voor vrijhouden.
En nu niet langer geaarzeld, maar meteen opgegeven voor den gymcursus. En mochten er nog kringen of groepen zijn, die geen gymcursus houden, dan vlug er een georganiseerd!
Inlichtingen bij Afd. III Dienst Lichamelijke Opvoeding der N.S.V.O., De Lairessestraat 153, Amsterdam Z.

U schrijft toch wel onzen **Oostfrontkameraden?**

Heeft U nog geen briefwisseling met een kameraad aan het front of in het lazaret? Dan moet U daar toch spoedig mee beginnen. Het is slechts een heel, heel kleine vergoeding welke U kunt geven aan hen, die voor hun volk, dus ook voor U, aan de fronten staan, ontberingen dulden, hitte en koude ondergaan, hun leven inzetten.
Steeds komt ons ter oore, dat er zoovele kameraden zijn, die in het geheel geen post uit het vaderland ontvangen. De reden zal U wel duidelijk zijn. De kleingeestigen, die niet beseffen welke offers er gebracht moeten worden om tot den opbouw van een nieuw Europa te komen, meenen hun volk te dienen door zich afzijdig te houden van hen die voor hun Volk ten strijde trekken.
Daarom is het Uw plicht hun te toonen, dat er aan hen gedacht wordt en den band tusschen hen en het vaderland aan te houden.

Leg. O. Schütze Th. H. POLDERMAN, Ersatz Kompagnie Freiw. Leg. Niederlande, SS-Kaserne, Graz-Wetselsdorf (Ostmark) vraagt om hem zooveel mogelijk post te willen zenden, welke hij dan verdeelen zal aan zijn kameraden, die van thuis geen post ontvangen en die dan U terug kunnen schrijven. Het gaat hier in het bijzonder om Nederlandsche meisjes, die willen schrijven aan deze kameraden. Al naar gelang den leeftijd zal de post dan worden verdeeld.

De volgende SS-mannen ontvangen zoo goed als geen post uit het vaderland. Zij zijn reeds langer dan een jaar van huis weg en zullen U dankbaar zijn voor een groet uit het vaderland:

H. Nijs, van Castricum, Ivens, H. Smeehuizen, H. Verbruggen, V. Scharloo, allen onder veldpostnummer 19837 D. Brieven onder vermelding van naam en nummer zenden aan de Ergänzungsstelle Standarte Nord-West, Stadhouderslaan 132, den Haag. Verder nog SS-man J. Strijbos, 4/E SS-Westland, Klagenfurt.

Deelt U ons t.z.t. eens het resultaat van Uw briefwisseling mede?

Mantelpakjes

1

2

3

4

Mantelpakjes zijn altijd in de mode geweest en werden steeds gaarne gedragen. Ze geven je iets vlots, iets gekleeds. Ze zijn zoo stijlvol en je bent er steeds netjes mee!
Veel verandering onderging het mantelpakje nooit. Het komt veelal op het zelfde neer.
Hier toonen wij U eenige vlotte pakjes van stof en van tricot.

1. Een vlot pakje van lichtgestreepte stof. De rok heeft aan de zijkanten een plooi. De zakken zijn, bij wijze van garneering, in een „carreau" gestikt.

2. Tricot. Lang houdbaar en ook waschbaar. Je kunt het zoowel in huis als daarbuiten dragen. Leuke knoopen en een aardige ceintuur zijn de eenige versierselen.

3. Het meer gekleede mantelpakje met wit piqué omslagen aan de driekwart lange mouwen en revers.

4. Een lichtgrijs wollen stofje met ingewerkte donkere strepen. De groote zakken en de schouderstukjes maken het geheel zeer sportief.

Foto's: I. P. & R. S.-Nehrdich - c. (3)
I. P. & R. S.-Paula Wehr - c. (1)

Te gast
bij den
N.V.D.

Bij de foto's:

1. „Wat kijkt dat schaap schaapachtig..... en wat heeft het een mooie wol!"

2. Ze worden weer jong! Schommelen doen de moeders wat graag!

3. Het theeuurtje onder elkaar is wàt gezellig!

4. Als de zon zoo lekker warm op je rug schijnt, de vogeltjes fluiten en een heerlijk boek voor je neus, dàt is eens een èchte vacantie!

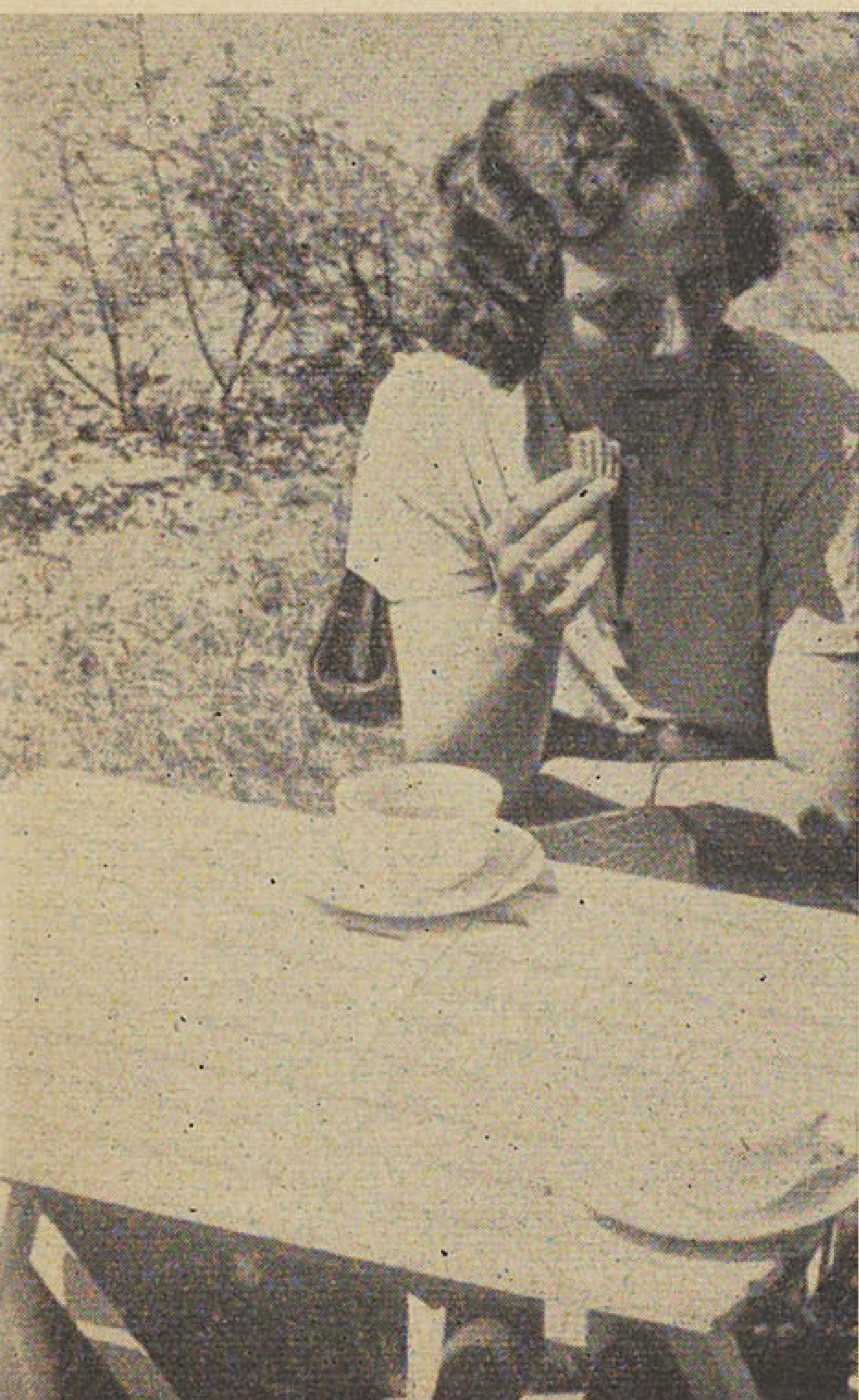
Foto's: I. P. & R. S. - van Suchtelen - c.

U bent toch wel lid van den Nederlandschen Volksdienst? Niet? Omdat U niet precies weet wàt die N.V.D. nu wel eigenlijk doet? Och kom, U heeft toch zeker wel eens een moeder gesproken die er, dank zij deze volksche instelling, na jaren lang trouw op haar post in het gezin gestaan te hebben, eens uit kon. Die zichzèlf eens kon laten verzorgen inplaats van te zorgen voor anderen?
De Nederlandsche Volksdienst heeft ons uitgenoodigd eens een kijkje te komen nemen in een der vacantieoorden voor moeders. Dat was in Nunspeet, dat aardige dorpje met de mooie omgeving. Waar je nog zooveel vrouwen ziet in „kleederdracht", de typisch lange bolstaande zwarte rokken, het nauw aangeregen keurslijfje van bontgeblokt katoen. Het ziet er zoo gezellig uit, zoo'n Nunspeetsch vrouwtje op de fiets langs de mooie lanen.
In die stemmige en vooral rustige omgeving is het, dat telkens eenige tientallen moeders rust en ontspanning genieten. Vier, vijf, ja zes weken lang soms! Want aan acht dagen hebben ze niets, dan beginnen ze pasècht moe te worden. Door de verandering van lucht, door het plotseling zoo rustig bestaantje.
„Hoe voelt U zich wel, moeder?" vroegen we een der vrouwen, die zoo echt op haar gemak in de serre zat te breien. Je kon aan haar gezicht zien, dat

ze nu eens zoo ècht haar aandacht bij haar geliefkoosde breiwerk kon houden.
„Hoe ik me voel?" lachte ze. „Wel, dat kunt U zich het beste indenken wanneer ik U vertel, dat ik twintig jaar getrouwd ben, een stel flinke kinderen heb en er in die twintig jaar niet één keer met vacantie uit ben geweest. Ik woon in Rotterdam en daar hebben we niet veel te genieten van de natuur."
„Ja, verzucht een andere moeder, het is toch zoo'n fijn gevoel, dat je niet direct 's morgens na het opstaan aan den slag moet, boterhammen snijden voor vader en de kinderen, dan de beslommeringen van de huishouding, in de rij staan voor de winkels. Heerlijk, dat je je nu eens láát verwennen."
„En geen zorgen om de bonnen en om hetgeen je op tafel moet brengen?" valt een andere moeder haar bij.
Ja, zoo is het. Eens een keer geen zorgen, geen beslommeringen. Er óók eens een keer echt uit en dan te weten, dat zij, die je achterliet, toch verzorgd zijn. Want waar er geen mouw in de huishouding kan worden aangepast, waar geen groote dochter de moeder kan vervangen, daar komt de gezinshulp van den N.V.D.
Wij vroegen de leidster van het tehuis naar de zichtbare resultaten van zulke vacanties. Die lagen meestal in een soms zeer groote toename van gewicht. „Er was een moeder, die in elf dagen 12 pond was toegenomen. We hebben haar natuurlijk reuze geplaagd en gezegd, dat zij de deur niet meer uit zou kunnen wanneer ze elken dag een pond zou aankomen, gedurende een heele maand!" vertelt de jonge, frissche leidster lachend.
De sfeer is prettig onder elkaar. Er wordt gelachen, zorgeloos en vroolijk. De moeders vertellen elkaar haar geheimpjes, die echt vrouwelijk gezellige geheimpjes van de kinderen, de huishouding. Er worden nuttige wenken gegeven, van: dan moet U dàt eens probeeren. Och, zoo heelemaal eruit komt de echte huisvrouw toch niet. Als ze dan niets doet in de huishouding, er over praten moet ze en dat doet ze graag.
Wat er alzoo den heelen dag gedaan wordt? 's Morgens na het opstaan halen de moeders haar eigen bedden af, dan gezellig met elkaar ontbijten, rusten in den tuin of verkenningstochten in de mooie omgeving ondernemen. Om elf uur is het koffieuurtje en dat is wat gezellig; we waren er zelf bij. Dan verzamelt alles in de serre, dan wordt het breiwerk voor den dag gehaald en dan . . . wordt natuurlijk gebabbeld.
De maaltijden aan de lange tafels met de veldbloemen erop, zijn zoo intiem gezellig. Ze doen je eten, want als je met zoovelen aanzit dan steekt de een den ander aan met den eetlust. En die eetlust mag er wezen hoor!
„Thuis eet ik altijd minder dan mijn rantsoen, fluistert me vertrouwelijk een moeder die naast me zit in mijn oor, de kinderen hebben altijd zoo'n trek! Maar hier kan ik eens alles alleen opeten!"
De dag is zoo om en de avond ook. Om tien uur bedtijd en niemand die daartegen een bezwaar maakt, want dan zijn ze van de buitenlucht doodmoe. Ook des middags na den koffiemaaltijd wordt er gerust en ze hebben er echt behoefte aan, onze moeders.
Uit allen rang en stand komen ze hier bijeen; uit alle provinciën. Het allereerst komen natuurlijk zij aan de beurt, die het 't hardst noodig hebben. Want de N.V.D. staat nog maar in de kinderschoenen, de tehuizen zijn er nog niet alle en de oorlogsomstandigheden bemoeilijken vanzelfsprekend ook dezen arbeid. Maar het begin is er en om dit prachtige, echt volksche werk te kunnen voortzetten, moet het gansche volk de handen ineen slaan en het steunen. Want gansch het volk zal ervan profiteeren. Een volk met gezonde moeders heeft een toekomst. Daarom geldt ook voor U, lezeressen: wordt lid van den Nederlandschen Volksdienst en draagt Uw steentje bij tot den opbouw van Uw Volk! te L.

WAT zal ik worden?

I

door MARGOT WARNSINCK

Teekening: van Altena - c.

„ALS IK EENS NAAR EEN ATELIER GING?"

Mies gaat alleen naar de naaister. En als ze in de paskamer zit te wachten denkt ze: Hè, wat duurt wachten altijd lang. Ik wou, dat die naaister maar kwam. En ze zit er verder over te denken, dat het zoo vervelend is, dat moeder net niet mee kon gaan. Want als die naaister nu eens wil wat zij niet wilde? En ze durfde nooit tegen te spreken.
„Dag, juffrouw, hoorde Mies ineens een vriendelijk stemmetje. U komt passen hè?"
„Dag juffrouw, ja eh . . . . er moest geloof ik nog iets veranderd worden."
En dan begint de juffrouw ineens te lachen. En Mies vraagt, ook al lachende: Waarom lacht U ineens zoo?
„Och, weet U, vertrouwt de juffrouw Mies toe, ik moest vandaag voor het eerst alleen naar een klant gaan helpen en ik heb er nogal tegen op gezien, maar nu zie ik, dat U ook nog zoo'n jong meisje bent!"
„En ik, vertelde Mies op haar beurt, vond het zoo vervelend om alleen naar de naaister te moeten. Moeder had geen tijd. En ik was al bang, dat ik bij een heel eigenwijze oude jongejuffrouw terecht zou komen."
„Nou, dat treft dan prachtig. Wilt U nu eerst de jurk even aantrekken?"
„Goed, nee, laat maar, dat kan ik toch best zelf!"
„Nee, verweert de juffrouw, daar moet ik even bij helpen. Dat hóórt nu eenmaal zoo. Stel U voor, dat straks de coupeuse binnen komt en U bezig ziet zonder dat ik een hand uitsteek."
„Toe dan maar . . . . zoo, zit wel goed hè? Hebt U daar nu aan gewerkt? Hè, vertelt U eens wat, we moeten toch zeker nog wachten op de coupeuse?"
„Ja, wacht, zegt de bedrijvige juffrouw, laat ik eerst even een speld steken waar de drukkers voor de sluiting aan de mouw moeten komen. Is het zoo niet te nauw?"
„Nee, juist goed. Ik houd niet van die wijde mouwen, tenminste niet bij je polsen. Bent U hier al lang?"
De juffrouw vertelt, dat ze ruim een jaar hier werkt. Dadelijk, toen ze van school af kwam, is ze hier begonnen. Dat moest wel, want zij kwam uit een groot gezin en geld, om verder te leeren, was er niet.
„Ik was eerst op een ander atelier, vertelde ze openhartig, maar daar verdiende ik maar anderhalve gulden in de week, dáár kun je toch niet voor werken! Eerst dacht ik, dat het zoo hoorde in het begin, want je kùnt dan toch ook niets, je moet eigenlijk alles nog leeren, maar het zag er niet naar uit of het veel beter zou worden. Het was nog wel een der bekendste zaken uit de stad!"

Beroepskeuze voor onze meisjes

„Zulke dingen hoor je wel meer" merkte Mies op.
„En bent U toen hier gekomen? Vindt U het hier prettiger?"
Ja, véél prettiger vindt de juffrouw het hier. Sommige meisjes werken liever aan een kleine zaak, maar je hebt in een grooter bedrijf een heeleboel dingen, die je op een klein atelier niet kunt hebben. Er wordt bijvoorbeeld meer op je gezondheid gelet. Er is een dokter aan de zaak verbonden waarbij de werksters zich altijd kunnen laten onderzoeken als ze zich niet prettig voelen. En ze behoeven dat dan niet te betalen.
„U moet bedenken, dat we hier den heelen dag zitten te werken en dan voel je je rug 's avonds! Er zijn meisjes, die daar niet goed tegen kunnen, die niet erg sterk zijn. Laatst was er een meisje dat geregeld behandeld werd met hoogtezon. Die is daar zoo lekker van opgeknapt en meteen heerlijk bruin geworden ook!"
Mies wil weten hoe lang er gewerkt wordt. Acht en veertig uren in de week. Een uur vrij 's middags. Of het vervelend is zoo den heelen dag naaien, wil Mies nog weten. Nee, als je ècht van je werk houdt, is het niet vervelend. „Ik heb altijd aardigheid gehad in naaien; ik mocht mijn moeder al vroeg helpen. Ik kon met mijn tiende jaar al aardig overweg met de naaimachine en natuurlijk leer ik hier ook veel."
„Wat doet U dan zooal?"
„Nou, als je pas komt, krijg je natuurlijk de eenvoudigste werkjes. Knoopen en drukkertjes aanzetten, een lusje aan een mantel, en meer zulke kleinigheden. En ja, zoo langzamerhand wordt het werk moeilijker."
„En hoe gaat dat dan eigenlijk? Lijkt het een beetje op naailes op school? Hoe werken de meisjes, zijn er veel op een atelier?" wil Mies allemaal weten.
Het is verschillend, wordt haar verteld. Er zijn confectie-ateliers waar de meisjes meest aan den loopenden band werken. Zou niets voor ons naaistertje zijn. Ze kent een meisje uit haar straat, dat op zoo'n groot confectie-atelier werkzaam is. Er wordt wel meer verdiend. Er zijn daar een heeleboel zalen; in één ervan wordt het goed geknipt, daar zijn de coupeurs en coupeuses voor. In een andere zaal wordt het goed geperst en dan pas komt het terecht op de naaiateliers. Daar zitten, als de zaak een beetje flink is, wel honderd meisjes achter naaimachines en daarlangs loopt een band. Zoo'n loopende band bestaat uit allemaal bakken en elke bak heeft een nummer en natuurlijk heeft ieder meisje haar eigen nummer. Als je bijvoorbeeld nummer 7 hebt, neem je

(vervolg op pag. 11)

4 DAGEN SPORTCURSUS TE ARNHEM

Zoo waren er dan 20 kameraadskes bijeen te Arnhem om onder leiding van kam. Beekes een gymnastiekcursus te volgen voor de N.S.V.O.
Vele vrouwen zullen zeggen: „Gymnastiek voor de kameraadskes der N.S.V.O. zoowel voor jong als oud? Dàt zal wat worden!" Daarbij maken ze weer de verkeerde gevolgtrekking, die nog steeds gemaakt wordt, en denken aan krachttoeren aan brug of rek, aan topprestaties bij 't hardloopen enz. Alleen dit reeds schrikt hen terug van deelneming aan gymnastieklees.
Neen, deze lessen die ons geleerd werden, behelsden niets van dit alles, ze werden een samenstelling van oefenstof, die ieder, al was het kameraadske 60 jaar, zal kunnen meemaken. In het begin ging het zoo vlot; later echter steeds beter en gemakkelijker!
Men leert, om het eenvoudig uit te drukken, opnieuw loopen, zijn armen bewegen, men leert het hoofd weer omhoog te dragen en na dit alles en nog veel meer, te veel om op te noemen, voelt men zich heel anders. Het is alsof alle muizenissen uit je hoofd verdwijnen. Dus ook geestelijk is deze gymnastiek een ware verkwikking.
Vooral voor de getrouwde vrouwen waren het heerlijke dagen. Zeker, ze waren moe, zelfs 's avonds als ze op de stroomatras kwamen waren ze doodmoe, maar vergeet hierbij niet, dat er in 4 dagen oefenstof verwerkt werden, genoeg om een half jaar les te geven.
Maar juist deze stijfheid en vermoeidheid heeft doen inzien, hoe bitter noodig ook voor de oudere kameraadskes deze lessen zijn. Lessen waar naar verloop van tijd met veel plezier gegaan wordt en die voor geen geld zouden gemist willen worden.
Dan, na het misschien eerst gek te hebben gevonden, de heerlijke voldoening van corset en knellende kleeding uit, op bloote voeten in 't gras. Na 2 dagen was het eerste wat je deed schoenen en kousen uit en je tolde 's morgens op het nog vochtige gras rond, een weldaad aan je voeten.
Zoo kan den jongeren en ouderen kameraadskes der N.S.V.O. slechts dit gezegd worden: als in den herfst deze lessen beginnen, zeg niet ik ben er te oud of te stijf voor maar probeer het eens, je staat versteld over jezelf, je wordt opnieuw weer jong. Juist in dit uur van gezamenlijk spel en sport, leert men elkaar waardeeren, leert lachen en opgewekt zijn en gaat met frisschen moed naar huis.

(vervolg van pag. 10)

het werk uit bak nummer 7 en dan begin je.
„Weet je dan zoomaar wat je aan dat goed doen moet?"
„Dat zie je natuurlijk als je het werk hebt. Je ziet of je ergens een mouw moet inzetten, of een zoom moet stikken of wat ook. Meestal wordt alles eerst geregen of gespeld vóór de meisjes het werk in handen krijgen. Dan gaan zij eraan werken en moeten dan op een bepaalden tijd klaar zijn, want dan komt de bak weer langs!
Het zou mij veel te zenuwachtig en jachtig werken zijn. Misschien doe je gewoon net zooveel in precies denzelfden tijd, maar het idee, dat je op de klok werkt zou voor mij al genoeg zijn. Maar er zijn natuurlijk meisjes genoeg, die daar wel tegen kunnen!"
Er is op zulk een atelier niet veel sprake van leeren. Er worden dan ook meestal meisjes aangenomen, die al wat kunnen.
Mies wil ook wel weten, wat er hier op atelier verdiend wordt. „We verdienen hier niet slecht, vertelt het naaistertje bereidwillig, we beginnen met zes cent per uur, geregeld opslag tot je tien cent per uur hebt en dan verder per jaar. Wij werken op een collectief arbeidscontract."
Wat dat is, wil Mies weten. Het beteekent eigenlijk: het werken van àllen op hetzelfde loon, op dezelfde voorwaarden, met dezelfde rechten en plichten, ongeacht of je je extra uitslooft of gewoon doorwerkt; of je het werk gemakkelijk aankunt of niet.
Op atelier werken is gezellig. Er wordt altijd veel pleizier gemaakt maar . . . . er wordt ook góed doorgewerkt. De meisjes kunnen goed met elkander opschieten. En bij een prettige stemming werk je ook des te prettiger. Ook al ben je nog maar zoo'n klein onderdeeltje in het geheel. „U moest eens weten hoe belangrijk zoo'n oogenschijnlijk klein onderdeeltje kan zijn. Een heele japon kan bedorven zijn als er iets aan de afwerking mankeert; het zijn dikwijls juist de kleinigheden die het 'em doen!"
„Leeren jullie ook knippen? Het lijkt me zoo leuk, als je je eigen jurken kunt maken."
Dat leer je weer op een andere afdeeling. Je kunt dan vragen om overplaatsing, als je weet dat er op die afdeeling een plaatsje vrij is. Maar dat gebeurt weinig. Soms halen ze zelfs een meisje weg van de eene afdeeling, als ze van meening zijn dat ze op een àndere afdeeling beter past. „Zoo was er bij ons een meisje, dat goed mantels en jurken kon ontwerpen. Ze deed het voor zichzelf altijd en toen de cheffin eens een teekening van haar had gezien, vroeg ze of ze dat meer gedaan had en of ze er aardigheid in had. Toen mocht ze verder les nemen en zit nu bij de mode-ontwerpsters! Ze heeft daardoor een goede baan gekregen."
Dan komt de coupeuse om Mies af te helpen. Als ze klaar zijn zegt Mies:
„Misschien dat ik ook nog eens . . . het lijkt me een leuk vak! En moeder zegt, dat ik best handig ben . . . ."
„Wel, wie weet, worden we nog eens collega's!"
En lachend nemen de beide meisjes afscheid van elkaar.

Breng verscheidenheid!

door A. A. HOLSCHER, medewerkster der afd. Volks- en Gezinshuishouding der N.S.V.O.

Teekening: van Altena - c.

Vele huisvrouwen zijn nog niet voldoende doordrongen van de noodzaak vooral voor afwisseling in de voeding te zorgen. Het lichaam heeft n.l. verschillende voedingstoffen, zooals eiwitten, vetten, koolhydraten, zouten en vitaminen noodig, welke alle voorkomen in diverse voedingsmiddelen. In het eene voedingsmiddel komen b.v. veel eiwitten, zouten en vitaminen voor, in een ander voedingsmiddel weer een andere combinatie. En juist door afwisseling kunnen we alle voedingsstoffen en vooral ook de zoo noodzakelijke vitaminen (welke ons voor diverse ziekten behoeden), in behoorlijke hoeveelheden opnemen.

Nu hoor ik velen al zuchten: „Al wéér die vitaminen. Houden ze daar nu nooit over op?"... Neen, daar blijven we zoo lang op „doorzagen" tot iedereen van het nut daarvan doordrongen is!

En nu weet ik wel, dat het op het oogenblik voor een huisvrouw ook niet meevalt, omdat ze eigenlijk afhankelijk is van den aanvoer, welke de groenteboer krijgt, maar het valt nogal mee, wanneer ze zich tenminste niet stoort aan de diverse eischen, welke huisgenooten en kinderen stellen omtrent de keuze van groenten. Wanneer Jantje b.v. niet van peen, Pietje niet van sla en een derde niet van tomaten houdt en Moeder probeert daar rekening mee te houden, dan kan ik me voorstellen, dat zoo'n huisvrouw 's ochtends wel eens moeite heeft keus te maken, wat dien dag te eten.

Maar kameraadskes, stelt U toch in eens op het standpunt: Er wordt één maal gekookt, waarvan iedereen mee eet en wanneer U kinderen hebt, die iets niet lusten, leert ze het dan eten met kleine beetjes tegelijk. Na een paar keer gaat het al beter! En het is in het belang van hun gezondheid. Het is ook niet goed, dat U b.v. 's ochtends al gaat zeggen, welke gerechten 's avonds gegeten zullen worden, want wanneer een kind het dan niet lust, denkt het den geheelen dag: „Gunst, vanavond eten we dit of dat en dat vind ik zoo naar." Het gevolg is, dat het kind practisch zonder eetlust aan tafel komt en alle spijsverteringssappen worden dan in mindere mate afgescheiden. Dit is vastgesteld door proeven met honden, waarbij hoeveelheid en samenstelling van speeksel en maagsap werden onderzocht, wanneer den dieren iets lekkers of iets waarvan ze niet hielden, voorgehouden werd. We weten toch ook allen, dat we door het zien van iets lekkers veel speeksel in den mond krijgen! En waar veel speeksel en maagsappen worden afgescheiden, vindt de spijsvertering grondiger plaats en wordt er meer profijt getrokken van het opgenomen voedsel en dat is juist nu van zeer groot belang.

Nu moet U niet alleen afwisseling brengen in de ingrediënten, welke we voor een maaltijd noodig hebben, maar ook in de bereiding en de manier van opdoen. Wanneer iets er smakelijk uitziet en je bent er niet zoo'n erge liefhebber van, zeg je toch vlugger: „Laat ik het maar eens probeeren." Maar wanneer iets er niet gezellig uitziet, wordt je tegenzin nog grooter.

Dus wanneer huisgenooten iets niet graag lusten, maakt U het gerecht dan eens op een andere manier klaar. Misschien hebt U dan meer succes.

En de tafel aardig dekken kost weinig moeite en tijd en dit schept dadelijk een goede sfeer aan tafel en bevordert den eetlust, waardoor alles *beter verteert*. En het is toch het beste, wanneer het lichaam ten volle profiteert van hetgeen wordt opgenomen.

Trekt U er op vrije middagen eens op uit met de kinderen om bloemen en planten te zoeken, waarmee U dan 's avonds gezellig de tafel kunt versieren. Dit is voor allen prettig en leerzaam en ze zien aan tafel nog weer eens het succes van hun heerlijk middagje buiten. En als U nu Uw best gedaan hebt een maaltijd voor hen te koken, welke aan alle eischen voldoet, kunt U voor Uzelf de voldoening hebben, dat U al het mogelijke hebt gedaan, om het Uw huisgenooten zoo goed mogelijk te geven. Maar nog eens: breng afwisseling in de maaltijden en stoor U niet aan persoonlijke smaken! Dit is in dezen tijd niet verantwoord!

DOE MEE!

U kent het groote nut hetwelk de Nederlandsche Volksdienst heeft!

Wij weten het: velen Uwer zouden zoo graag daadwerkelijk aan dit mooie werk deelnemen, maar men acht zichzelf er minder geschikt voor. Het is niet waar, kameraadskes, juist U moeten wij hebben, U, die midden in het leven staat en de nooden van ons volk kent. U zult zeggen: ik kan dat werk niet. Geen bezwaar, wij zijn er om U met hulp en voorlichting terzijde te staan. Daarom noodigen wij U allen uit om de vormingsbijeenkomsten, welke gehouden worden van 14—16 September, van 26—28 October en van 23—25 November a.s. in de Jeugdherberg „Jan Gijzen" te Haarlem, liggende in een fraaie landelijke omgeving, bij te wonen. Hier maken wij U de mooie sociale doelstellingen van den N.V.D. eigen. Drie dagen van kameraadschap doen wonderen. De kosten, zooals reiskosten, voeding en eventueele loonderving, zijn bovendien geheel voor onze rekening. Van Uw bonnen behoeft U slechts een derde weekrantsoen van brood, aardappelen, vleesch en boter mede te nemen, inplaats van een boterbon desgewenscht een stukje boter. - Geeft U onmiddellijk op aan de Afdeeling Organisatie N.V.D., Rokin 109-111, Amsterdam.

Overpeinzing aan het Paterswoldsche meer

Aan d'overkant van 't meer
een slanke toren rijst in 't peppelgroen.
Zwaar dreigen wolken — — —
Geknars van riemen breekt de stilt'
op 't grijze water,
waar de blanke zeilen bollend glijden
in den straffen wind.
De oevers zijn bekranst met zwaar geboomt'
en hier en daar verscholen
ligt een frisch geverfd huis.
Links in de vert'
de torens rijzen van de groote stad,
waarvan 't gedruisch niet dringt
tot 't wijde watervlak.
Bruin pluimt het riet en deint
op 't rhythme van de windbewogen golven.
Een visscher in zijn kreekje
eenzaam zit en
naar zijn hengel tuurt.
Wat verder op een eiland
een boomgroep rijst
en hier en daar nog één.

Een landtong, fel gekleurd
door bloemen velerlei
reikt ver in 't meer en
noodt tot stil verpoozen.
Klapwiekend kringen vogels,
verheffen zich in 't donkergrauw
der lucht.
Een dreiging hangt op 't wijd bewogen vlak,
die nochtans niet verstoort
het rustloos glijden
van de kleine, blanke schepen.

En ver, héél ver in 't Oosten
brandt de krijg en vele jonge menschen,
thans nog onbegrepen door 't eigen volk
waarvoor zij strijden,
verbloeden in het slijk —- zij lijden
en bidden voor hun ziel.... en weten,
dat hun jonge leven niet vergeefs
gegeven is....

A. G. HAGTINGIUS

Bloemen zijn niet duur!

Ik zie al verbaasde gezichten. Nee, heusch kameraadskes, de bloemen die ik bedoel, zijn zeker niet duur. Weer verbaasde gezichten!

O ja, gekweekte bloemen in huis te hebben is zeker schoon ter versiering van onze kamers, maar ze zijn in dezen tijd wel bijzonder kostbaar geworden.

En nu tijgen wel veel vrouwen ter markte om toch nog van haar „laatste penning" wat bloemetjes te bemachtigen, die daar in een heerlijke bonte kleurenmengeling te koop staan, doch weet U, de wilde bloemen staan buiten voor het grijpen!

Als U in de stad woont, kunt U zich best een oogenblikje vrij maken, dat U anders met winkelen of een bioscoopje zoudt besteden en naar buiten trekken om zoo'n echten ruiker van frissche veldbloemen te plukken. God heeft ons een overvloed van veldbloemen geschonken en of we nu in de buurt van het sappige polderland of wel aan den bosch- of heikant wonen, wij zullen Flora's kinderen overal aantreffen!

Het prille voorjaar brengt ons het speenkruid, de teere pinksterbloemen, de botergele dotters en het paarse, keurige hondsdraf, die met eenige grassoorten daartusschen geschikt tot aardige kleine boeketjes kunnen gebonden worden. Spoedig daarna volgen de goudgele boterbloemen, het rijzige pijpekruid, met die groote witte schermbloemen, het teerblauwe eereprijs, het madeliefje dat zoo aan een open kindergezichtje doet denken en de mollige klaverbloemen. De wollige paarse distelbloemen, de witte doovenetel, zeeraket, de ruige smeerwortel, de stevige gele lisch de bruinroode zuring, met de slanke rose zwanebloemen vormen een schoonheid op zichzelf. Kent U nog de slingerende wikkeplanten, de roselila koekoeksbloem, bereklauw en de grappige ooievaarsbekjes? Zoo niet, dan wijzen schoolgaande kinders er U wel op!

In het bosch bloeien de wilde viooltjes, vogelmelk en de boschanemoontjes teer en schuchter bij den grond, maar zeer zeker kan een klein bosje van deze fijne bloempjes met wat teer groen een beeldig toefje op uw tafel vormen.

En hoe schoon staat de wilde brem! Slechts één enkele tak met die schaterend-gele bloempjes in een groene flesch geplaatst, is een vroolijke noot in uw huiskamer. Tusschen de deinende zee van de korenvelden schuilen de margrieten en de helblauwe korenbloemen en ginds langs den rand wuiven ook nog de leeuwenbekjes in den wind. De blozende klaproosjes zijn meestal te zwak, dus die laten we maar rustig bloeien.

En nu nog een goeden raad. Het kan zijn, dat de versch geplukte ruiker op den terugweg naar huis wat slap gaat worden, maar denk dan niet dat hij al verwelkt is. Het meenemen van een botaniseertrommel of een vochtigen doek zou gemakkelijk zijn, ook een groote krant kan als schut dienen bij het meenemen van den ruiker op de fiets, waardoor de bloemen minder zullen lijden. Schik de groote boeketten in een wijde, liefst aarden kan. U moet eens zien hoe goed deze veldbloemen het doen in zoo'n ouderwetsche lampetkan; ook een groote glazen stopflesch leent zich uitstekend hiervoor. De kleine toefjes met de teere bloemen schikken wij met wat bloeiende takjes groen en wilde varentjes liefst in een glazen vaasje of in een eenvoudig drinkglas. Wat staat het beeldig op een klein bijzettafeltje en een paar van die boeketjes geschikt op een gedekte middagtafel!

Ook een enkele zuivere waterlelie met blad in een glazen schaal is een verrukking voor het oog.

Wilt U er nog aan denken dat wilde bloemen veel drinken?

U ziet kameraadskes, het zal de moeite loonen en mocht U zelf weinig tijd hebben, leer dan de kinderen wilde bloemen te plukken. Wijs ze daarbij op de steellengte, op het schikken der bloemen tijdens het plukken, de noodige grassoorten en de leuke pluimen, zoodat er „van alles wat" bij is. Het plaatsen van het boeket in de kan, kan dan zonder verder uitzoeken geschieden. Zijn de bloemen erg slap geworden, leg ze dan een tijd languit in een ruime teil met frisch water of in de vaste waschtafel; U zult zien hoe zij daarvan weer spoedig opknappen.

HENRIËTTE ESKENS

Teekeningen: van Altena - c.

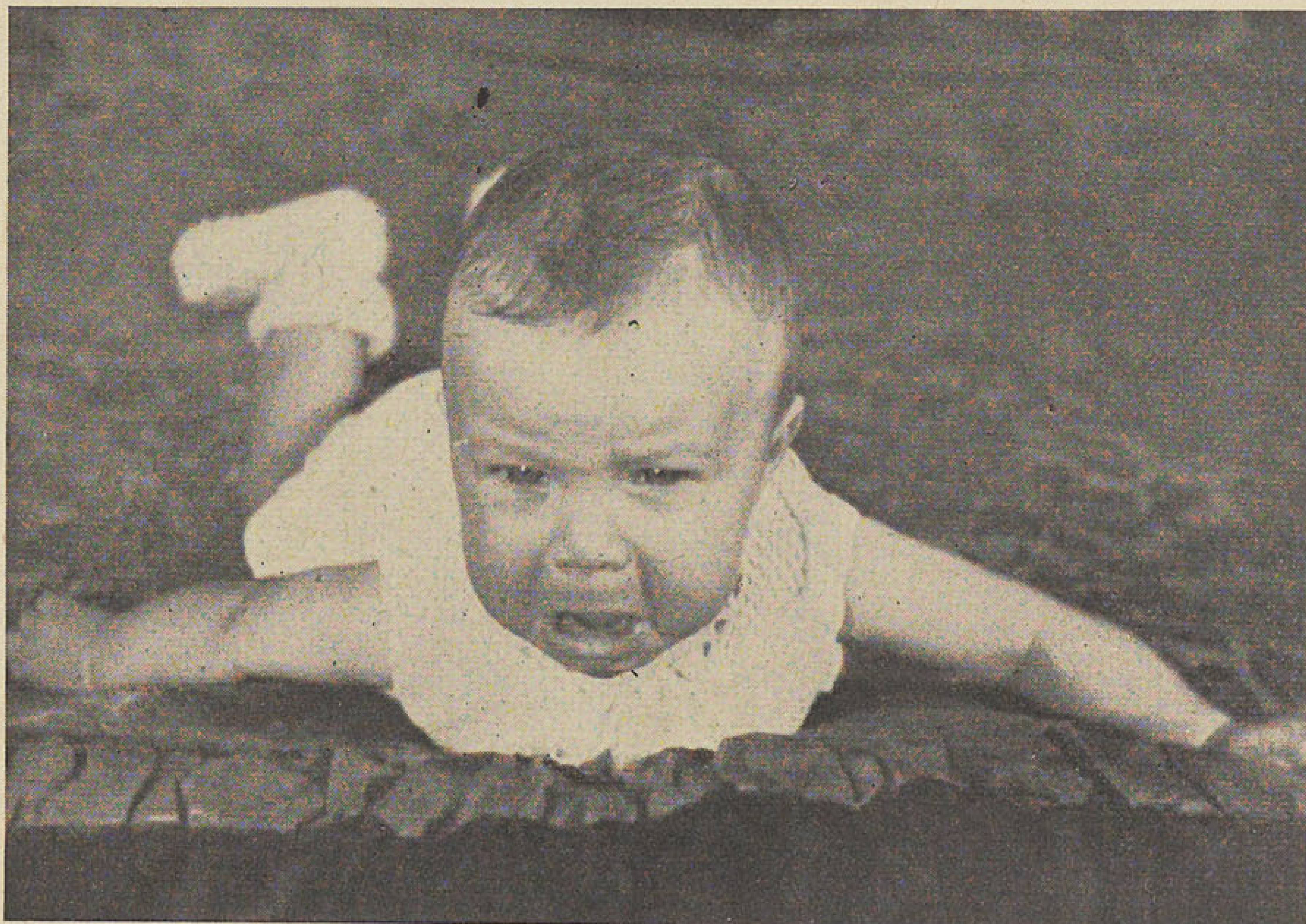

Uit Babbetjes Dagboek (XI)

Ik ben, wat je noemt, een bewegelijk kind. Dat is niet erg zegt vader. Als het kind bewegelijk is, is dat een teeken, dat het niks mankeert. Ik houd niet van die saaie kinderen die nooit iets zeggen en nooit wat doen.
Nou, en omdat ik zoo bang was, dat mijn vader me saai zou vinden, heb ik ook eens wat gedáán. Het is wel anders uitgeloopen dan ik gedacht had, maar gedáán heb ik toch iets.
Dat zat zóó: het was Zondag. Vader had dus den heelen dag tijd voor me. En als vader den heelen dag tijd voor me heeft, dan moet hij zich natuurlijk ook een beetje met mij bemoeien. Wat hij dan ook prompt doet.
Maar op dien gedenkwaardigen Zondag, waarvan ik jullie vertel, had vader een vriend op bezoek. Moeder was in de keuken bezig. Ik heb wel eens hooren zeggen: als vrouwen bij elkaar zijn, dan kun je er geen speld tusschen krijgen. Maar ik heb nu wel gemerkt, dat het bij mannen al net zoo is. Want al probeerde ik nòg zoo hard de aandacht te trekken van vader en diens vriend, het lukte me niet er een schreeuw tusschen te krijgen. Ze waren zóó verdiept in hun problemen. En ze hadden het alsmaar over oorlog en soldaten.
Geen onderwerp voor mij hoor! Ik interesseer me veel meer voor melkproblemen. Die liggen in mijn lijn.
Na de eerste kennismaking met dien nieuwen oom met de gewone plichtplegingen en beleefdheden van groote menschen tegenover kleine menschjes, zooals: zoo, zoo, ben jij nu die kleine meid en wat ben jij al groot en ben je wel lief en huil je ook niet en heb jij al tandjes? — na deze plichtplegingen dus verdiepten de beide mannen zich in hun alleen voor mannen interessante gesprekken.
Ik zat intusschen bij vader op schoot en mocht niet meepraten. Kinderen moeten hun mond houden als groote menschen praten. Ik hield mijn mond dan ook maar. Alleen kon ik er niets aan doen, dat de natuur haar gang ging en zich niet stoorde aan de groote menschen en dat vader verschrikt opsprong en mij in den grooten leunstoel neerlegde en ijlings schreeuwde: vrouw, vrouw een schoone luier, waar heb je toch die luiers liggen, kom nou toch eens even gauw.
En moeder, die net in de keuken bezig was, riep terug: pak zelf maar eens even, ik kan niet weg hier. In de kast! En vader holde naar de kast en liet me eventjes alleen.
En ook de nieuwe oom had net wat te doen en keek niet naar me om. En toen dacht ik: nu ga ik eens wat dóen. Probeeren van dien stoel af te komen. Hetgeen me wonderwel gelukte ook maar wat me, door het plotselinge, nogal verschrikte omdat ik zoo maar holderdebolder van den stoel àf viel en op het kleed lag te zwemmen. En toen .... stond ineens het heele huishouden overeind. Ik vond, dat ik me nu toch eens moest laten gelden en wilde ook de aandacht van dien nieuwen oom met zijn oorlogsproblemen trekken. Toen heb ik een keel opgezet, héérlijk! Ik ben er nòg buiten adem van als ik eraan denk!
En moeder die maar zei: Maar vader, hoe kùn je toch zóó dom zijn. Wie weet hoe het kind zich heeft bezeerd, zijn hersentjes ....
En vader: Ja, ja, ik weet het wel, geef haar maar even hier, houd je nu toch eens even stil moeder. Ik kon er toch ook niets aan doen. Kom hier schat (tegen mij!).
En de vriend des huizes: Kom, kom, het zal wel losloopen, kijk eens naar je oom, Babbetje, kijk dan eens wat een mooi horloge!
En ik dacht: Ziezoo, er moet heel wat gebeuren vóór je de aandacht van die mannen trekt, maar mij is het alvast gelukt! En perste nog een paar laatste tranen eruit en ging mijn dutje doen!

Als ik een keel opzet, vergaat hooren en zien je!

Foto: I. P. & R. S.-van Suchtelen-c.

MEDEDEELINGEN VAN HET HOOFDKWARTIER

De Nederlandsche Landstand en de N.S.V.O.

Tusschen den boerenleider, hoofd van den Nederlandschen Landstand, en de leidster der N.S.V.O. is, teneinde tot een vruchtbare samenwerking tusschen het werk der afdeeling „Landvrouwen" van de hoofdafdeeling „Volk en Bodem" van den Nederlandschen Landstand en dat der N.S.V.O. te komen, de volgende overeenkomst getroffen:

Taak der Afd. „Landvrouwen" van de Hoofdafdeeling I.

Aangezien ook de gezinnen van hen, die aan de bodemproductie deel nemen en dus lid van den Nederlandschen Landstand zijn, tot den Landstand behooren, heeft deze ook tegenover de boerinnen en landarbeidersvrouwen een taak te vervullen.
Deze taak wordt nader bepaald door het karakter van den Nederlandschen Landstand als stands-, beroeps- en bedrijfsorganisatie. De behartiging der belangen der vrouwelijke leden van den Nederlandschen Landstand betreft dan ook de bijzondere belangen dezer vrouwen als boerin en landarbeidersvrouw, in zooverre zij naast haar gewone taak als huisvrouw en moeder in een gezin bijzondere plichten heeft te vervullen in een bedrijf, voor zoover haar huishouding een bijzonder karakter draagt ten gevolge van de nauwe verbondenheid met het bedrijf en in zooverre zij draagster is van bepaalde tradities en hoedster van de bijzondere waarden, die den grondslag van den boerenstand vormen en dezen op zijn beurt tot den grondslag van het geheele volk maken.

Werkwijze.

Tot vervulling van de taak van den Landstand, zooals die boven omschreven is ten aanzien van zijn vrouwelijke leden, wordt de afdeeling „Landvrouwen" ingesteld. In elke buurt zal dientengevolge een vrouw — boerin of landarbeidersvrouw — belast moeten worden met de zorg voor de bijzondere belangen der boerinnen en landarbeidersvrouwen (buurtvrouwenleidsters).
In elke provincie wordt in de Hoofdafdeeling I een afdeeling Landvrouwen ingesteld, aan het hoofd waarvan de landvrouwenleidster der provincie staat, die boerin of landarbeidersvrouw moet zijn. Zij kan voor de leiding van het dagelijksche werk worden bijgestaan en vervangen door de leidster der afdeeling I.C.
In de Hoofdafdeeling I van het Algemeen Bestuur wordt eveneens een afdeeling Landvrouwen (I.C.) ingericht, aan het hoofd waarvan de landvrouwenleidster staat, welke eveneens een werkleidster naast zich kan hebben.

Verhouding tot de N.S.V.O.

De taak van de N.S.V.O. is in het algemeen aan de Nederlandsche vrouwen leiding te geven en ze op te voeden om haar taak in de nationaal-socialistische volksgemeenschap te vervullen.
Het spreekt van zelf, dat ook de plaats van de nationaal-socialistisch voelende boerinnen en landarbeidersvrouwen in de N.S.V.O. is.
De afdeeling Landvrouwen beoogt dan ook geen afzonderlijke organisatie van de vrouwelijke leden van den Landstand, maar alleen de behartiging van haar bijzondere belangen binnen het kader van den Landstand. De afdeeling Landvrouwen zal dehalve de toetreding van boerinnen en landarbeidersvrouwen tot de N.S.V.O. bevorderen.
De leiding gevende vrouwen in de afdeeling Landvrouwen dienen lid van de N.S.V.O. te zijn.
Zij hebben tot taak overeenstemming te brengen tusschen het werk van den Landstand en de N.S.V.O. Daartoe is het noodzakelijk, dat deze functionarissen van den Landstand tegelijk een plaats bekleeden in de leiding van de N.S.V.O., teneinde daarin de belangen van het landvolk te behartigen.
Zij dienen derhalve zorg te dragen, dat bij hetgeen de N.S.V.O. in het algemeen voor de vrouwen doet, de noodige aandacht wordt geschonken aan de bijzondere belangen van de boerinnen en landarbeidersvrouwen en dat de boerengedachte ook in de N.S.V.O doordringt om zoodoende mede te werken aan het verdwijnen van tegenstelling tusschen stad en land.

Frontzorg.

Onderstaand geven wij de ons door het Hoofdkwartier der N.S.V.O. toegezonden richtlijnen inzake de frontzorg, zooals deze met de leidster Frontzorg, kam.ske Kröller, zijn overeengekomen:

1e. De zorg voor de Zwarte Soldaten aan het Front en met verlof, berust alleen en uitsluitend bij het Hoofdkantoor Frontzorg te Rotterdam, Heemraadsingel 237.

2e. De verzorging van achtergebleven betrekkingen berust uitsluitend bij de N.S.V.O.

3e. De functionarissen der N.S.V.O. mogen geen functie bij Frontzorg aannemen, tenzij met toestemming van de districtsleidster. Daar onze functionarissen over het algemeen zeer veel werk voor de N.S.V.O. hebben, zal het dus practisch bijna nooit kunnen voorkomen, dat zij nog andere functies daarbij bekleeden. Het is aan te bevelen, dat met kameraadskes, die ontslag aanvragen bij de N.S.V.O. om een functie bij Frontzorg aan te nemen, hierover nog eens gesproken wordt. Kam.ske Kröller wil n.l. over het algemeen de kameraden inschakelen voor dit werk.

4e. Landelijke acties, door de Frontzorg ondernomen, zullen, indien het vrouwenwerk betreft, in overleg met de landelijke leiding der N.S.V.O. worden opgezet.

5e. De groepsleidsters worden nog eens opgewekt, bij den groepsleider der N.S.B. in haar groep de adressen op te vragen van alle kameraden, die uit die groep naar het front zijn gegaan. Dit met het oog op het bezoeken van de achtergebleven familieleden en echtgenooten.

6e. De dienst Frontzorg van de Afd. Hulp en Bijstand der N.S.V.O. heeft ter voorkoming van misverstand een anderen naam gekregen: Verzorging familieleden Frontstrijders.

HOU ZEE!

Hoofd Afd. VII Hulp en Bijstand
M. E. AUGMAYER—RIKKELS

Dinsdag 1 September:
Hilversum I.
9.15—9.20 *Voor de Huisvrouw.*
11.00—11.20 *Vrouwen-mozaïek.*

Woensdag 2 September:
Hilversum I.
9.15—9.30 *Voor de huisvrouw.*
15.00—15.20 Mevr. Jansen- van Balen: „*Gesproken portretten, Froukje Lieuwes*".
Hilversum II.
18.00—18.30 *Hoorspel* van J. v. Doorn, „*Koffie*".

Donderdag 3 September:
Hilversum I.
9.15—9.20 *Voor de huisvrouw.*
Hilversum II.
10.40—11.00 Mej. J. Dekker *houdt een causerie over de Landbouw-Huishoudschool.*
15.00—15.30 *Een modepraatje voor den komenden winter*, te houden door Mevr. Ida de Leeuw van Rees.

Vrijdag 4 September:
Hilversum I.
9.15—9.20 *Voor de huisvrouw.*
Hilversum II.
15.00—15.20 De heer E. Uyldert: „*De operatiezuster*".
15.30—15.45 Mevr. Iburg—Spoel: „*De geschiedenis van de kous met het naadje*".

Zaterdag 5 September:
Hilversum I.
9.15—9.30 *Voor de huisvrouw*. Uitz. Kookles door den heer F. J. G. van de Kroft.

Maandag 7 September:
Hilversum I.
9.15—9.20 *Voor de huisvrouw.*
15.30—15.45 Mevr. Ellen Russe: „*Vrouwen in leven en verdichtsel*, Mevr. Wattier—Ziesenis (tooneelspeelster)".

Dinsdag 8 September:
Hilversum I.
9.15—9.20 *Voor de huisvrouw.*
11.00—11.20 *Vrouwenmozaïek.*

Woensdag 9 September:
Hilversum I.
9.15—9.20 *Voor de huisvrouw.*
Hilversum II.
15.30—15.45 *Huwelijk en Staatszorg deel II.*

Donderdag 10 September:
Hilversum I.
9.15—9.20 *Voor de huisvrouw.*
Hilversum II.
11.00—11.20 Dr. van 't Hoog: „*Kindervoeding in dezen tijd*", deel I.

Vrijdag 11 September:
Hilversum II.
9.15—9.20 *Voor de huisvrouw.*
15.30—16.00 Mevr. Olff—van Boven: *Kindercursus 1e les.*

Zaterdag 12 September:
Hilversum II.
9.15—9.30 Mevr. Dekkers—Dieben: „*Zwartjan*" *de wintervriend wordt ingehaald!*

Maandag 14 September:
Hilversum II.
9.15—9.20 *Voor de huisvrouw.*
15.30—15.45 *Boekbespreking*: „*Kruistocht om het eiland*" *van Age Scheffer*, door George de Sévooy.

Dinsdag 15 September:
Hilversum II.
9.15—9.20 *Voor de huisvrouw.*
11.00—11.20 *Vrouwenmozaïek.*

Woensdag 16 September:
Hilversum II.
9.15—9.30 *Voor de huisvrouw.*
15.30—15.45 *Huwelijk en Staatszorg*, deel III.

Donderdag 17 September:
Hilversum II.
9.15—9.20 *Voor de huisvrouw.*
11.00—11.20 *Gesprekken tusschen man en vrouw*: „*Alarm in den na-nacht*", door J. v. Rheenen.

Vrijdag 18 September:
Hilversum II.

9.15— 9.20 *Voor de huisvrouw.*
15.30—16.00 Mevr. Olff—van Boven: *Herhaling van de eerste les van den Kindercursus.*

Zaterdag 19 September:
Hilversum II.

9.15— 9.30 *Voor de huisvrouw.* Uitz. Kookles, door F. J. G. v. d. Kroft.

Maandag 21 September:
Hilversum II.

9.15— 9.20 *Voor de huisvrouw.*
15.30—15.45 Mevr. Ellen Russe: „*Vrouwen in leven en verdichtsel*".

Dinsdag 22 September:
Hilversum II.

9.15— 9.20 *Voor de huisvrouw.*
11.00—11.20 *Vrouwen-mozaïek.*

Woensdag 23 September:
Hilversum II.

9.15— 9.30 *Voor de huisvrouw.*
15.30—15.45 Prof. Mr. Dr. R. van Genechten: „*De zin der opvoeding*".

Donderdag 24 September:
Hilversum II.

9.15— 9.20 *Voor de huisvrouw.*
11.00—11.20 *Gesprekken tusschen man en vrouw;* „*Ivoor*" II. door Jan van Rheenen.

Vrijdag 25 September:
Hilversum II.

9.15— 9.20 *Voor de huisvrouw.*
15.30—16.00 Mevr. Olff—van Boven: *2e les Kindercursus.*

Zaterdag 26 September:
Hilversum II.

9.15— 9.30 *Voor de huisvrouw.* Uitz. Kookles, door F. J. G. v. d. Kroft.

Maandag 28 September:
Hilversum II.

9.15— 9.20 *Voor de huisvrouw.*
15.30—15.45 *Boekbespreking*: „*Albarta ten Oever*", door Gesine Edelman.

Dinsdag 29 September:
Hilversum II.

9.15— 9.20 *Voor de huisvrouw.*
11.00—11.20 *Vrouwen-mozaïek.*

Woensdag 30 September:
Hilversum II.

9.15— 9.30 *Voor de huisvrouw.*
15.30—15.45 Dr. F. Breedvelt, „*Overheid en Opvoeding.*

VOOR DE JEUGD:

Vacantie-vriendschap

Liesje had een vriendje
In dezelfde straat
Waar zij met haar Ouders
's Zomers wonen gaat.
Beide kind'ren speelden
Vroolijk met elkaar:
Liesje bijna zes en
Henkie negen jaar.
Samen naar de hertjes,
Samen op de straat....
Henkie was voor Liesje
'n Trouwe kameraad.
En hij speelde altijd
Wat *zij* 't liefste deed;
En zij deelden samen
Lekkers, lief en leed!
Geen der beide kind'ren,
Die aan scheiden dacht....
En tòch kwam de scheiding,
Wreed en onverwacht!
Toen zij afscheid namen
Gaf hij haar de hand
En.... een Africaantje
In een pot geplant.
Voor dat plantje zorgt zij
Nu vol teederheid:
Het herinnert Liesje
Aan een blijden tijd!

B.B.B.

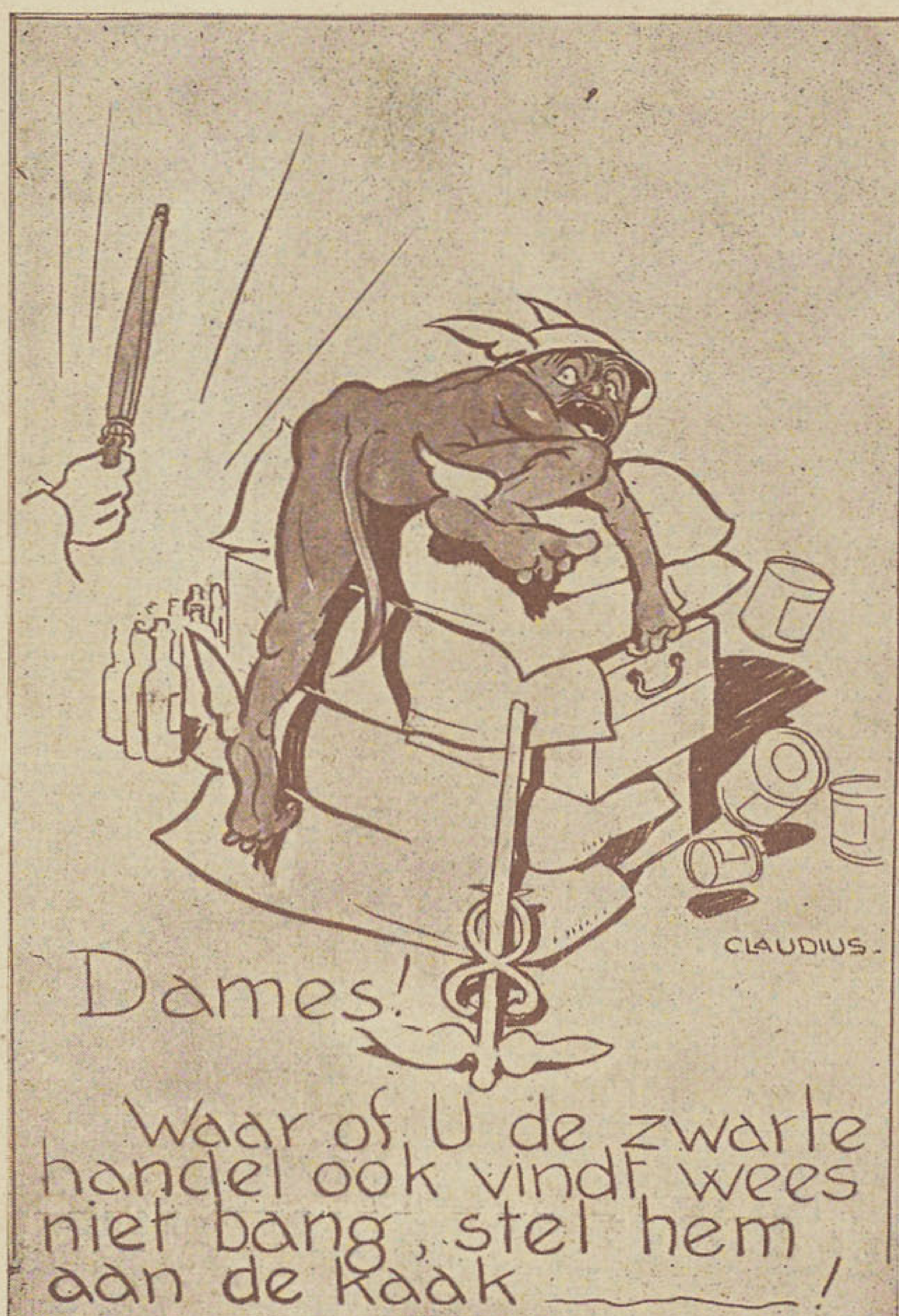

Foto: V.N.P.-Claudius - c.

Hoofdredactrice: A. W. te Luij, den Haag (tevens verantwoordelijk voor de advertenties). Uitgave Nenasu, Utrecht
Druk van Drukkerij J. van Boekhoven, Begijnehof 7, Utrecht, K 2347.